

подрива устоите на *езика*. Ако решим да мислим в категории на синтаксиса тук, адекватни, доколкото синтаксисът е максимален израз на йерархичното изобщо, може да определим *речевите* пропозиции на Славейков като централни ядра, около които се наслагват субординативните поетически текстове. В този смисъл изниква още един парадокс: парадигмата изцяло се съдържа в *речта*, доминира над *езика*, съществува самодостатъчно, без непременно му наличие. Пенчо Славейковата антология моделира литературата като граматика (макар тази теза да изглежда уязвима, ако си припомним игровите преплитания между авторовите функции, бягството на „съставителя на антологията“ от категоризации и засиленото му предпочитание към двусмислени аналогии между факти от „Остров“-а и български факти¹²).

Парадигматичността е умишлено укрита в разиграването на една фиктивна равнопоставеност, в мнимото синтагматично навързване на отделни авторови фигури. В действителност обаче същината на Пенчо-Славейковата утопия се изразява в съотнасянето на главно и второстепенно, което би било твърде елементарно да се определи като антагонистично. То отново е субординативно, тъй като, където няма същинска равнопоставеност, не би могъл да възникне и истински антагонизъм. Поради това централни *авторови* фигури – Боре Вихор, Вита Деледа, Иво Доля, Бойко Раздяла – обемат в себе си образите на по-маргинални творци и творчества. Ако все пак се усеща напрежение, известна непримиримост между отделните авторови „почерци“, най-удачно би било да се изследват взаимоотношенията между възловите точки по хоризонтала. Въмъкнатите помежду им авторови присъствия са предимно фонови и, общо взето, играят роля на непредвидими синтактични конструкции, често пъти нерелевантни, объркващи, разстройващи главната пропозиция.

Критерий за периферен компонент в системата на Славейков е рутинното творене, т.е. дискурсът, невтъкал в себе си